

کتابی روت

نعومی آت روت

۲-۱ دَر زَمُونِ اِدی عَل پادشاهی قَوْمِ اِسْراییل تی حُکومتِ خه نه فُد حُکومتِ قاضیبنِ مِثوست فُد، سَرزَمینِ اِسْراییل دِچار خُبنکِ سالی سَت. چارکی از مَرْدَمِ اِفراته به نَوْمِ الیملکِ اِدی تَر بِنارِ بَیتِ لحمِ زندهگی خه چود، از دَسْتِ می خُبنکِ سالی یی از خو وَطَنِ تَر یی جای بَنومی مَوآبِ کوچِ چود. وی بِنِ نعومی آتِ وَمِ ثو پُخِ محلونِ آتِ کَلیونبنِ مِسِ وی قَتی فُد. ۳-۴ دَر وَختِ زندهگی تَر مَوآبِ، الیملکِ از بِنِ تَویدِ آتِ وی بِنِ نعومی خو ثو پُخِ قَتی طاقاً رِبِد. نعومی پُخبِنِ ثو مَوآبی غَاخبِنِ به نَوْمِنِ عرفه آتِ روتِ قَتی بِنِ سورِ چود. ۵ دَیسِ سالِ نَرجیدِ محلونِ آتِ کَلیونِ مِسِ ماد. آتِ دِسگه اِدی نعومی، خو چار آتِ خو ثو پُخی از دُستِ ثاد آتِ طاقاً رِبِد.

۶-۷ یا یی تَصمِیمِ اَنجوفدِ خو ثو زَنبَرِجِ قَتی پَسِ تَرِ خو وَطَنِ تیزد، دِجأتِ بَسُدی بَدی خُذایِ پَسِ خو قَوْمِردِ حاصِلِ فَریونِ ثاَئِج. آتِ دَرِ جایِ اِدی خه فُدنِ اَزْمَدِنِ نِبتاید، آتِ وَمِ ثو زَنبَرِجِ وَمِ قَتی خه فُد تَرِ پُوندِنِ ثاد تا تَرِ خاکِ یهودا فَراپِن، ۸ آتِ نعومی یی تَرِ خو زَنبَرِجِ لُود: «تَمه مو قَتی ما یَدبِت! پَسِ تَرِ خو دادِ چید سبِت! خُداوندِ تَمردِ بَرکَتِ ثید اِکوی جِناوِ اِدی تَمه بَیتِ مَرْدِ آتِ مو پُخبِنردِ خُبی خه چود. ۹ اَمبِثِ فَاَرْمِ به لُطفِ خُداوندِ فَاَرثِیبتِ فاگه چارِبِتِ آتِ اَرَوْمِ قُیبت.» تَأْمِ نعومی وِبِفِ با چود آتِ وَاَثِنِ دَرَوِ نیود ثاد. ۱۰ آتِ تَرِ نَعومِیبنِ لُود: «مَاشِ خواهِینِ کِنَآمِ تو قَتی تَرِ تو قَوْمِ خَبزِ ساوَأَم.» ۱۱ اَمَا نعومی وِبَقَرْدِ لُود: «اِیِ رِزِینِنِ بیدی پَسِ گَاَرثِیبت. چیزردِ خواهِیبتِ مو قَتی یَدبِت؟ اِیا وُزِ فَاَرثِیبتِ صاحبِ هَچگه پُخبِنِ ساوُمِ اِدی تَمردِ چارِ قِیبن؟ ۱۲ تَرِ خو چید سبِت، وُزْمِ دِگه پیرِ سِخِ نه فَاَرثِیبتِ فاگه سورِ کِنُم. حَتَا اگه دِسگه چیزِ اِمکُونِ خه فُذَجَتِ اِکُنرِ بِنَآمِ سورِ چورِجِ آتِ صاحبِ ثو پُخْمِ سِخَتِ ۱۳ اِیا تَمه فَاَرثِیبتِ صَبِرِ کِنبِتِ تا وَاذِ غَلَا سِبِن؟ اِکِدِ اَمبِثِ مانعِ از سورِ تَمه دِگه بِنِ قَتی نَسوَدَا؟ نِی، رِزِینِنِ، تَمه فَاَمبِتِ اِدی اِکِدِ غَیرِ مُمکِنِ. خُداوندِ مُخَالِفِ مو آتِ از اِکدی بَاَبِتِ تَمردِ لَپِ مَتَاسِف.»

۱۴ وَاَثِنِ فاگه سراوازِ دَرَوِ نیود سَتِ آتِ عرفه خو خِیبنِ با چود آتِ وَمِ قَتی پَناهِ بَخُذایِ چود آتِ تَرِ خو دادِ جایِ وِزَافد. اَمَا روتِ از وَمِ جِدا نه سَت.

۱۵ نعومی تَرِ روتِ لُود: «رِزِینِ چِس، تو مِجَادِ فاگه تَرِ خو قَوْمِ آتِ خو خُذایِ بِنِ خَبزِ سَت. تو مِسِ وَمِ قَتی سه!» ۱۶ اَمَا روتِ تَرِ خو خِیبنِ لُود: «مو مَجبورِ مَأکِنِ اِدی تو لَأکُم، دِجأتِ هر جَاهِ خه ساوی تو قَتی ته یَدْمِ آتِ هر جَاهِ ته خه رِسی تو قَتی ته رِسْم. تو قَوْمِ، مو قَوْمِ آتِ تو خُذایِ، مو خُذایِ. ۱۷ خواهِیْنِمِ جایِ اِدی تو خه مَری، وُزِ مِسِ مَرْمِ آتِ تو یَلِندی گورِ سَآم. خُداوندِ بَدتَرینِ جَزَا مو ثید، اگه لَأکُمِ چیزِی بَغَیرِ از میداوِ مو از تو جِدا کِیبت.» ۱۸ دِجأتِ نعومی وِینتِ تَصمِیمِ روتِ قَطعی آتِ هَچتِ نه بافتِ وَمِ گَرثِیبتِ تَأْمِ سَخَره نه سَت. ۱۹ تَأْمِنِ قَرْتِ تَرِ بَیتِ الحِمِ تاید. وَختی تَرَمِنِ خه فَرِیبتِ فُکَتِ مَرْدَمِ وورفِ ثاد آتِ بِنکَبِنِنِ از یَکدیگَرِ پِیْبَشخت: «اِیا یَمِ خُبِتِ نعومی نِستا؟» ۲۰ نعومی وِبَقَرْدِ لُود: «مو نعومی یعنی «خُشحال» ما لَوْقِبت! مو ماره یعنی «خِیبن» قِیوبِت؛ دِجأتِ خُذایِ قَادِرِ مُطلقِ مو زندهگی خِیبنِ چورِج. ۲۱ وَختی بَدی می جایْمِ تَرکِ خه چود صاحبِ فُکِ چیزْمِ فُد اَمَا خُداوندِ مو خالی گَرثِیبت. چیزِ جَاتِ مو نعومی لَوْقِبت، شِچِ دُوندَرْدِ خُداوندِ قَادِرِ مُطلقِ خو پیخِ از مو گَرثِیبتِ آتِ می موصِیبتِ غَلَا یی مو تی فورِج.» ۲۲ وَختی نعومی آتِ روتبنِ از مَوآبِ تَرِ بَیتِ الحِمِ خه فَرِیبتِ، چوشِچِ خَاوِ فُد.

روت آتِ بوعز

۲ آتِ نَعومِیْنِدِ وَمِ چارِ قَوْمِیبنِ بای فُد، بوعزِ از خُوندُونیِ الیملکِ فُد. ۲ آتِ روتِ مَوآبیچِ تَرِ نعومی لُود: «مَرْدِ اِجازه دِه تَرِ کِشْتزارِ بِنِ آتِ وی کِشْتزارِ گَرگَنوَبِنه سَآم نه سوَدِ یگُونِ نَفَرِ رَحْمِ کِیبتِ آتِ وی تَرِ زِبا رَاِبِغِ ثوْفُم.» نعومی لُود: «رِزِینِ لَپِ بَشانَد، سه!» ۳ تَأْمِ روتِ تَرِ کِشْتزارِ تاید آتِ دَرَوِ رَاِبِغِ ثِیْفدِ سَت. رَوِپَرویِ کِشْتزارِ رَاِبِغِ خه ثوْفدِ بوعزِ یَمندِ فُد، یو نعومی چار

قوم فُذ. ^۴ وی وَخْتَنَد، بوعز از بنار تر کِشْتزار یَت. یو بی خاوگآر بِنرد سلوم چود ات لودی: «خداوند تمه قتی فُذ.» وَاذْهِن مِس وی جَوَاب لُود: «خداوند تُرد مِس بَرکَت تِید.» ^۵ تَام بوعز از خو سَرکارگری پِیْسخت: «بِد بَرَنک دی رابِخ خه تُوْفَد یَد چای؟» یو بی لُود: «یا اِکَا موآبی رِنک اِدی نعومی قتی از موآب خه یَتِج. ^۶ یا نُر سحرکی تَرُود یَت ات از مو بی اِجازه زابست تا خاوگآر بِن دَام تی رابِخ تُوْفَد. از سحرکی تا شِجِیخ مَصروف رابِخ تِیْفَد فُذ ات فَقَط دوسَت سایه پِیِر بِنافد.»

^{۸-۹} بوعز تر روت خبز سَت ات وَمردی لُود: «رِزین نَعُور، تر دِگه کِشْتزار مَاسه، یُودند مو کَنیخِن قتی فی ات مو زَمخَبَرَد خاوگآر بِن تُم تی رابِخ تُوْف. خو کارگَر بِنردُم لُود اِدی پی تو ما رَفِن. هر وَخْتَت تِیْسِنَا دی سَت سه از وِیْف کُزه یَنَد بِنخ بَرِیز.» ^{۱۰} روت خو پِیخ زِمَاُندَنَد اِذ ات وِردی قُلغ چود ات لودی: «چِیَز دَت اِکَدِس لَپ مو فِکَرَنَد؟ چِیَز دَت نَسَبَت به بی تَفَر بېگُونه به اِکدی اَندازه مِهَر بُوُنت؟» ^{۱۱} بوعز لُود: «وُز وِئَم بعد از خو چار میداو خُوندِکَت خو خِیْس زِیوج ات خِرَانگِیَت وَم جَات خو داد ات نَان ات خو وَطَن لَک چود ات وَم قتی تَرُود یَتِج تا دَر قاتی وَم قَوْم زَندِگی کِنی بَدی پِراکِیبت وِیْف نه وِزُوُنت. ^{۱۲} خُداوَنَد، خُذای اِسرائیل تُرد بَرکَت ات مُز دِید. لَک خُداوَنَد، خُذای اِسرائیل خَبَزَت خه یَتِخ تو دَر پَناه خو نِگاه کِیْسَت.» ^{۱۳} روت دَر جَوَاب وی لُود: «اِی بادار، تَمَنَد مو قتی لَپ لُطَف ات مِهَر بُوُنی ات وُز حَتَا یِیو از تو کَنیخِن تَر حِساب نه یَدَم اما با وُجود می تو خو گَآبِن قتی مو تَسلا تَاُذی.»

^{۱۴} مَذارَندی، بوعز وَم قِیود ات لودی: «یه گَرِذه خه!» روت سَت ات خاوگآر بِن خَبَزَنَد ناسَت ات بوعز خُرَاک ات مِهوه بِنخِی وَم پِرا رِیود ات روت خود ات سِپَر سَت ات از وَم بَأبِن دُوُندِک رِید. ^{۱۵-۱۶} وِخْتی روت تر خو کار خه سَت، بوعز خو خاوگآر بِنرد لُود: «وَم خُش هر جاره خه فُذ لَکِبَت رابِخ تُوْفَد حَتَا قوشچِن وِیْبِنرد، ات پی وَم ما رَأفِبت. حَتَا رابِخِن اِدی از قوشچِن خه زِوِیْدَنَد زِمخَرَد پِیْبِبت وِیْف جَام کِیْسَت.»

^{۱۷} روت وَم مِیبت زِمخَرَد رابِخ تُوْفَد. خِیر نِیْسَتَر دِی خو تُوْفِجِن رابِخ چُکَت خَار طاقی چوشچ سَت. ^{۱۸} یا یی خو چوشچ ات وی مَذار بِیْسِنَا اِذ جَرِذه زابست خو قتی خو خِیْسَر دِی تر بنار یاد. ^{۱۹} نعومی لُود: «نُرت کَا دَر د رابِخ تُوْفَد؟ اِکوی اَدَم اِدی تو تی بی رحم خه چِوِیج خُذای وِرد بَرکَت تِید.» بعد وَم خِیْس از وی چارک اِدی وی زِمخَبَرَد کار خه چِوِیج فُذ، خِیر اِذ ات لودی: «زِمخَبِن صَاحِب نُوْم بوعز.» ^{۲۰} نعومی خو زَبَر د لُود: «خُداوَنَد وِرد بَرکَت تِید! خُداوَنَدی از مِیْر خِنِن مِس نه رِنوِشچ ات خو لُطفی یی مِس از مَاش دَر بَع نه چود. یو اَدَم از مَاش قَوْم ات فَا رُتِید مَاش کَسات فُذ.» ^{۲۱} روت تر خو خِیْس لُود: «یو بی مُرد لُود اِدی تا اِخِرِی مِیْسَت خَاو فَا رُتِیم وی زِمخَبَرَد وی خاوگآر بِن دَامتی رابِخ تُوْفَم.» ^{۲۲} نعومی لُود: «اَوُن رِزین، بیدی بوعز کَنیخِن قتی رابِخ خه تُوْفی تُرد بوعز زِمخَبِن از دِگه جاه بیدی تا دِگه جابِنرد یی چای تو قِین مَأکِیْسَت.» ^{۲۳} روت تا اِخِرِ مِیْسَت زِنَدَم ات چوشچ خَاو بوعز کَنیخِن قتی رابِخ تُوْفَد ات اِکدی تی بی خو خِیْس قتی زَندِگی چود.

نعومی پلُون

^۳ یی مِیبت نعومی، روتَر د لُود: «رِزین وَخْت یَتِج اِدی تُرد چار قُرِیم تا تو زَندِگی به خُشی ات خُبی نَر جِیْسَت. ^۲ تو به یا د فُذ اِکو بوعز تَت دِگه رِنکِن قتی وی کِشْتزار رَد رابِخ خه تُوْفَد، یو از مَاش ذات ات نُر بِنَاب ته شِرُم تی چوشچ پاک کِیْسَت. ^۳ تَام شِجِ خو زنی بیدی پوِشاک پِنخ ات عطر خو دِه، خو تر شِرُم سه. اما تَلاش کِن بوعز تو ما وِیْنَت، تا خو بِنُوْم گَرِذه خِیرت ات بِنِیْفَسَت. ^۴ ات یو دی بِنافد وی جای نِیْسُون کِن، ات تَام سه وی لَیْف پِتِیر کِن ات وی پا دِیْن خَبَز فَه بِنافخ. تَام ته یو تُرد لُود تو چِیَز بَا یَد کِنی.» ^۵ روتی خو خِیْسَر د لُود: «هر چِیَز مُرد خه لُوفی، وُز ته اِکوی تی کِنَم.»

^۶ تَام تر شِرُم سَت ات، هر چِیَز وَم خِیْس وَمرد خه لُود اِکوی تی بی چود. ^۷ بوعزی خود ات پِرا بِنستی ات وی دِل خُش سَت خو توید، چوشچ وِیْبِن پِلندی بِنافد. تَام یا آسْتَه آسْتَه یَت ات، وی لَیْفی از وی پا دِیْن تی سِپِنَت خو بِنافد. ^۸ ات بَرَا بَر بِنَا بَر دِیو چارک سَراسِیمه سَت یی رِنک وی پا دِیْن خَبَزَنَد بِنِیْفِخِن. ^۹ ات لُودی: «تَت چای؟» یا یی لُود: «وُزُم تو کَنیخ، روت، تَام خو دُوْمَان خو کَنیخ تی دِه دِجَات تَت مَاش کَسات.» ^{۱۰} یو بی لُود: «اِی رِزین خُداوَنَد تُرد بَرکَت تِید! هر چِیَزَت نُر خه چود خو

محبَّت از پراکی ببندی چود. تو فَرژدی بی ایدی بی جوون، بای یا نادار، دأمتی تیی اما دی کَارَت نه چود.^{۱۱} ای رزین شیچ، بناج ما ڈیر! هر چیز مُرد خه لوئی تُرد ته کِنم، دِجَات فُکَت مو قَوْم می بِنار تو نپک وزونین.^{۱۲} اَت شیچ راست ایدی وُزُم کَسَات اما کَسَات دِگه از مو پِرادِی تُرد یست.^{۱۳} نُر بِنَاب یوَدَند رَس اَت از وی سَحرونی اگه حَق کَسَات ته تُرد ادا خه کِبست، خُب، اَت اگه خاهین نه کِبست ایدی حَق نِگابونی تُرد ادا کِبست، پَس قَسَم به حیات خُداوند ایدی وُز ته تُرد وی ادايم، شیچ تا سحرکی یبغ بِنافخ.»

^{۱۴} تاَم تا سحرکیبغ وی پاڏبن خبزند بِنافد، پِرا از رُخ ڈِید ایدی پِچأیت از همدگر فرق مَأکِبست، اَنداید، اَت بوِعز لوُد: «اما پِچأی ما فَأمت یَم پِرِنک تر شِرْم یِتچ.»^{۱۵} بوِعز تر روت لوُد: «قه خو تیت آنجه.» یا یی اَنجوفد اَت یو یی خار طاقی چوشچ آر وَم تیت چود اَت وَم سیفد تی یی رِبود خو یا تر چید تاید.^{۱۶} اَت تر خو خیبس خبز فریبت، یا یی از وَم لوُد: «اِی رزین، تو تی چیز نَبجید؟» تاَم هر چیز یو چارک وَمرد خه چود، لوُدی.^{۱۷} اَت لوُدی: «می خار طاقی چوشچ مُرد دَأک چود اَت لوُدی ایدی تر خو خیبس خبز خالی دُست مَأسه.»^{۱۸} وَم خیبس نَعومی لوُد: «اِی رزین اَرُوم نِت تا وزونی یدی یَم کار ته خُرانگ سوُد، دِجَات ایدی تا ته یو چارک نُر می کار خِلاص نه کِبست اَرُوم ته نه نیئت.»

بوِعز ته روت قَتی سور کِبست

^{۱۹} اَت بوِعز پی دَر فازه بِنار ایدی جای جَأم سِتاو مَرْدُم بِنار خه فُد پَدَم سُت خو نوست. تاَم یو چارک قَوْم الیملک، نَعومی چار، قَریب دی فُد. بوِعز وی قیود اَت لوُدی: «اِی فُرَاد ترُود یه! خاهِبِنِم خُوند کَلیمه تو قَتی اِختَلاتُم.» یو اَت بوِعز خبزند نوست.^{۲۰} بوِعز دِیس نَفَر از موی سَفَبَدِن بِنار تَألیت تا شاهد فِین. بوِعز تر خو قَوْم لوُد: «تو وزونی یدی نَعومی از سَرزَمین مَوآب یِتچ. وَم دِل مَأش فُرَاد اِلیملک جایداد پَرئید.^{۲۱} چُرْتُم ڈاد بیدی یدی دَر می باری تو قَتی اِختَلات کِنم اگه تو خُش خه فُد، مَهف فُک خبزند وی خَریت کِن. اگه وی خَریت گَار خه فِیبی اِکَشِچَت لو. دَر غَیر می ته وُز خُبت وی خَریتُم. اما اَت مُرد پِبس اَت بعد از تو حَق مُند ایدی وی مُلک خَریتُم.» یو چارک جَوَاب ڈاد: «لِپ خُب، وُز ته وی خَریتُم.»^{۲۲} بوِعز لوُد: «یی مَهت ایدی زَمین از نَعومی خَریت خه کِنی، از روت مَوآبی ببوه مِس آنجه، تا مورچن نُوم وی میرانند دَخیل سوُد.» یو چارک لوُد: «دِسگه خه فُد وُز ته از حَق خَریت زَمین تَبَر سَأم، دِجَات ایدی اولاد روت وارث مو مُلک ته سِبَن.»

^{۲۳} وی زَمون رَسَم اَت رَوَاج دِسگه فُد ایدی هر تاَم جای خَریت خه چود یا مَعاملَه یی خه چود خو بوتینی از خو پاڏند وِپَد اَت وِپَف وی خَریت گَارردی دَأک چود اَت اِکدی تی یی قَوْم اسرَائیل مَعاملَه سُت.^{۲۴} وَختی یو چارکی بوِعزرد خه لوُد: «تو خَریت کِن.» تاَم خو بوت وِپَد اَت بوِعزردی دَأک چود.^{۲۵} بوِعز وی جای موی سَفَبَدِنرد اَت مَرْدُم ایدی یَمَنَدِن وِرِیْفُجِن خه فُد لوُدی: «نَمه شاهد فِیبِت وُزُم نُر فُکَت مُلکِیت الیملک، کلِیون اَت محلون از نَعومی زابست.^{۲۶} روت مَوآبی، ببوه پِرِنک محلون ته اَنجَأم تا یا اولاد فِیرت ایدی وارث وَم مورچن چار سوُد. اَت دِجَات وی نُوم دَر خُوندُون وی جای زنده مَهنت. نُرِبِت تَمه فُکَت شاهد.»^{۲۷} فُکَت موی سَفَبَدِن اَت مَرْدُمبِن یَمَنَد خه فُد لوُدِن: «مَأشَأم می داد اَت مَعاملَه ره شاهد. اَت خُداوند مَم پِرِنک تر تو خُوندُون خه فُورچ راحیل اَت، لیه دَسْتور ایدی، یعقوبردِن اولادار فُود اَت تو تر اِفْرانته کُومِیاب سَأو، اَت تر بَیت الحَم نُومدار فِیبی.^{۲۸} اولادِن ایدی خُداوند ته مَم پِرِنک قَتی تُرد بِنَخِین خه کِبست، تو خُوندُون، خُوندُون فارص مِغونند ایدی تَامار یهوُرد خه فُود.»

روت ته زریات دار سوُد

^{۲۹} بوِعز روت اَنجوفد اَت یا وی وِن سَت، اَت وَم قَتی گَد سُت اَت خُداوند وَم دوجون چود ایدی بُخ فُود.^{۳۰} اَت پِرِنکِنی بِنار بَیت الحَمین نَعومی ره لوُد: «خُداوندرد شُکرت ایدی تو یی بی نِگهَبُون نه لَأک چود اَت وی نُوم ته دَر اِسْرَائیل بَلَند سوُد.»^{۳۱} اَت یو تو جون تازه چید جَات اَت پَرورِبِن عُمَر پیره یی تو فُد، دِجَات ایدی تو زَنِر تو خه ژبوج اَت تُرد از ووقد پُخ بیدی خه، وی یی فُورچ.»^{۳۲} تاَم نَعومی وی غِذَأ خو پی بَت زابست اَت وی دایه سَت.^{۳۳} اَت وَم همسایا پِرِنکِنِن، وی نُوم ڈاد اَت لوُدِن: «نَعومی ره پُخ ڈانچ سَت.» اَت وی نُومبِن عبید ڈاد اَت یو پِسی داد سَت اَت پِسی داود داد سَت.

١٨ یم پیدائین فارص: فارص حصرون داد قُد؛ ١٩ آت حصرون، رام داد قُد؛ آت رام، عمیناداب داد قُد؛ ٢٠ آت عمیناداب نحشون
داد قُد؛ آت نحشون سلمون داد قُد؛ ٢١ آت سلمون بوغز داد قُد؛ آت بوغز عبید داد قُد؛ ٢٢ آت عوبید یسی داد قُد؛ آت یسی داود
داد قُد.